

Nem a szerencsében kell bízni, tenni is kell a túlélésért

Dobszai József, vitéz Pongrácz György és vitéz Horváth Csaba a várpalotai könyvbemutatón

A Krúdy Gyula Városi Könyvtár kamaraterme csordultig megtelt érdeklődőkkel *vitéz Pongrácz György* hadnagy könyvbemutatóján, amely *Hogyan éltem túl a II. világháborút? Háborús visszaemlékezések 1944–45-re* címmel jelent meg a közelmúltban.

A társszervező *Dobszai József* nyugállományú alezredes főbb állomásait ismertette a veterán világháborús életének, aki ma holnap tölti be a kilencvenegyedik életévét. Megtudhattuk azt is, hogy az író nagyon szeret Várpalotára jönni, nemcsak a barátságok kapcsán, hanem azért is, mert itt mindig szeretettel és telt házzal várják.

Vitéz Pongrácz György ötödik könyvét jó barátja, *vitéz*

Horváth Csaba, a jogfolytonos Vitézi Rend országos törzskapitánya mutatta be.

– Amikor az ember elolvas egy könyvet, azt utána elemzi is. Három dolgot adhat egy mű az olvasónak: új ismeretet, új gondolatokat vagy egyszerűen csak szórakoztató időtöltést. Gyuri bácsi öt könyve bármelyikét is olvasva, az első kettő kategóriába kell hogy soroljam – tudtuk meg az országos törzskapitánytól.

Megtudhattuk, hogy az író azt vallja, hogy ő szerencsével úszta meg a háborút.

– Úgy kezdtem el olvasni ezt a tényanyagot, hogy kerestem, mennyi a szerencse és az egyéb. Az egyéb javára dőlt a hangsúly. Pongrácz Györgynek nem a szerencsé-

re írható az élete, hanem két fontos tulajdonságára: egy, életben akart maradni, kettő, nyelveket beszélt. Tizenegy olyan történet szerepel a könyvben, amikor úgy úszta meg a következményeket, hogy ő volt az egyetlen, aki nyelvtudásának köszönhetően tudott közvetíteni, tolmácsolni – tudhattuk meg Horváth Csabától, aki hozzátette, hogy ez a könyv komoly tanulság a mai embereknek, hogy nemcsak a szerencsében kell bízni, hanem tenni is kell érte.

A könyvet hamar elkapkodták, amelyet a szerző dedikált az aktív hallgatóságnak. Ezt követően egy kötetlen beszélgetés körében volt lehetőség tovább „faggatni” az író.